

kalde en taabelig Tanke — men i et Samfund som det europæiske, hvor man Dag for Dag rykker hinanden nærmere og nærmere, saaledes, at Afstanden er for Intet at regne, kunde der vel komme en Indsigt om det aldeles Uforstandige og Ukloge i at ville udgive saa store Summer til det saakaldte Forsvarso. og Hærvesen, og der kunde vel ogsaa komme Overveielser tilstede fra en Side, som kunde gjøre, at der dog for længere Tid blev sikret Europa en fredelig Udvikling, hvad det allerede af anden Grund har den allerførste Opfordring til at stræbe hen til. Naar man hører Uttringer som dem, der i den sidste Tid ere blevne meddelte i Bladene fra et stort Land, som rustet af bedste Evne, og naar man hører en af dets fremragende Mænd udtale en Tanke som denne: Saafremt et Naboland vil angribe os, er det meget bedre, at det strax sender os Fredsbestingelserne, maa man finde, at der deri ligger en Erkjendelse, — som er værd at tage til Indtægt for et mindre Land — af, at det dog vistnok vilde være lidet tilraadeligt at lade det komme til større Sammenstød (En Stemme: Hvem har sagt det?). Det var den franske Udenrigsminister, og Enhver forstaaer, hvad der ligger i en saadan Uttring. Skal jeg udtale mig om, hvorledes Danmark er bedst tjent med at ordne sit Forsvarsvæsen, vil jeg sige: Et hvilket som helst Forsøg, der gjøres paa at skaffe en fast Plads her i Danmark, er netop et Middel til at fremkalde, hvad vi ville undgaa. Skulde det nemlig end kunne tænkes — det er jo ikke umuligt — at Hovedstaden ved Forter mod Sø- og Land siden kunne gjøres til en stærk Fæstning, er det dog sikkert, at vi have for saa Kræfter til at forsvare den, men Andre vilde da — som vi have set af de paaberaabte Erfaringer — søge for at komme først for at sikre sig en saadan fast Plads, og de vilde da naturligtvis benytte saa stærke og kraftige Midler, at det var gjort i en Haandevending. Det, man vilde undgaa, fremkalder man altsaa netop ved at ville anlægge en fast Plads i dette Land, der ikke er egnet til en saadan. Som Danmarks Veligheden er, maa det fastholdes, at der, naar vi ikke have nogen fast Plads, ikke er nogen Magt, som kan være tjent med at sætte sig fast her; thi det, hvortil vi bruge 7 eller 10 Aar, vilde altid for den kræve mindst 4 Aar, og i den Tid kunde Andre gjøre den Kæmpestridig. Vi ligge ved en fredelig Handelsvei, som mange Interesserede skulle bære, og man kan her paaberaabe sig Historiens Kjendsgjerninger. Der er Mange, hvem det maa være magtpaaliggende, at disse Handelsveie ikke ere i en mægtig Stats Haand, som kan lufte en Bom for dem, og jo mindre vi bygge Fæstninger, desto sikkrere er altsaa Danmark, og desto sikkrere er det danske Folk paa at kunne leve i Fred paa disse lave Der og den lille Salvo, som strækker sig op mod Nord. En hvilket som helst fast Plads, de Herrer

sjøge at bringe tilveie, vil derimod være et Middel til at bringe os ind i en eller anden Hvirvel ved en eller anden større Leilighed. Ligesom det lille Schweiz med sine Bjerge ikke ubmærker sig ved at have Fæstninger, men ved at have et levende Børn i et modigt og mandigt Folk, hos hvilket der ligger en Kraft ved hver Kind, hvortil der lægges en Bøsse, saaledes er det ikke umuligt for det lille Danmark med den Jolkeand, der her er vakt, at skaffe, hvad der er det vigtigste, nemlig Lilliden til sig selv. Hvor disse Mænd end færdes eller leve, paa det ene eller det andet Sted, ville de ikke blive Slaver under en anden Magts Højhed, men de ville bevare Danstheden paa samme Tid, som de bevare Lilliden til sig selv. Den Opgave, som kan styrkes ved et kraftigt Folkeliv, vil Ingen tage fra os. Det Høieste, man kan tænke paa at gjøre imod os i en Haandevending, er at lægge sig paa Kjøbenhavn's Rhed og at true med at tage de Værker, som ligge derude, da man jo endelig vil have dem — det er ikke mig, der vil have dem — samt det Materiel, vi have ophobet. En Tjende, som kommer først til Maalet, kan ganske vist sige: Hvis I ikke udleverer os det, tage vi det; ville I have et Bombardement ind over Byen, eller ville I udlevere det? Om vi da strax ville gjøre det Fornuftige, eller vi ville gjøre, hvad man gjorde i 1807, først tage et Bombardement i nogle Dage og saa udlevere, hvad der forlanges, maa blive de Bedkommandes Sag, som ved den Leilighed ere ved Styret; men det er det Høieste, man kan gjøre imod os. Jeg vil ikke tiltro mig at være Sagkyndig, men saa Meget har jeg faaet ud af disse Forhandlinger, at jeg kan sige, at selv om man vil gaa tilbunds derude efter Søfortet, og selv om vore Ingenieurer ere saa ingeniøse, som den Mand, der har bygget de nuværende Søforter, som ikke kunne taale det Styts, der er filllet ind i dem — de reune og kunne ikke taale, at man skyder med deres egne Kanoner — selv om vi havde saadanne Ingenieurer, der ikke vilde komme med en ny Theateroverskridelse, saaledes som det blev sagt her forleden, have vi jo de tydeligste Udtalelser for, at der skal en hel Krands af Forter, for at dette Middelgrundsfort kan hjælpe Noget. Det kan ikke hjælpe det Mindste, som det er, men der skal anbringes en hel Krands udenom det — det ene Fort ved Siden af det andet —, men dette findes naturligtvis hverken i Krigsministerens eller i Mindretallets Forslag. Den yderligere Krands mellem Middelfortet og Kysten skal komme bag efter; men dette maa vi jo dog vide i det Dieblit, vi stemme over Forslaget. Jeg gjentager den Hovedsætning, at, naar Danmark i Erkjendelsen af, hvilket Land det er blevet siden Fredsslutningen i 1864, kan beslutte sig til ikke at anlægge en eneste Fæstning, vil det være et af de sikkrere Lande i Europa, og det danske Folk et af det sikkrere Folk, sikkert paa at have en lang og fredelig Fremtid,